

**Щасливі люди читають
книжки і п'ють каву**

КУПИТИ

Про книгу

Бестселер французької письменниці Аньєс Мартен-Люган — сумна і красива історія жінки, яка після загибелі коханого чоловіка і доньки втрачає сенс існування. Головна героїня заново вчиться жити, кохати, відчувати. Книга про життя, поділене на «до» і «після», про самотність, надію, любов і віру в себе.

РОЗДІЛ 1

— Мамцю, ну, будь ласка...

— Кларо, я сказала: «ні».

— Слухай, Діано, нехай їде зі мною.

— Колене, ти що, за дурну мене маєш? Якщо ви поїдете разом, то застрягнете там, і ми виберемося на вакації хіба за три дні!

— То їдьмо з нами, будеш підганяти...

— Де ж пак! Ти бачив, скільки вдома роботи?

— От нехай Клара їде зі мною, і ніхто тобі не заважатиме.

— Мамцю!

— Та добре вже, їдьте. Очі б мої вас не бачили!

І вони пішли, радісно галасуючи на східцях.

Потім я дізналася, що вони дуркували й тоді, коли на авто налетів ваговіз. «Вони померли регочучи», — промайнуло тоді у голові. «Воліла б я вмерти разом з ними», — була наступна думка.

Цілий рік день у день я шкодувала про одне — що не загинула разом з ними. Проте серце моє вперто калатало. Підтримувало у мені життя. На превелике моє лихо.

Я лежала на дивані й дивилася, як наді мною пливуть пасма тютюнового диму. Раптом почула, що відмикаються двері. Фелікс ніколи не питав дозволу, щоб прийти. Навіть не попереджав — просто приходив. Щодня. Про що я думала, коли давала йому запасний ключ?

Від несподіванки я здригнулася, і попіл упав на піжаму. Здмухнула на підлогу. Щоб не бачити, як Фелікс прибиратиме, почалала на кухню зарядитися ще однією порцією кофеїну. Та коли повернулася, у кімнаті нічого не змінилося. Попільнички були повнісінькі, філіжанки порожні, коробки з-під готової їжі та пляшки досі стояли на нічному столику. А Фелікс сидів, схрестивши ноги, й дивився на мене. Цей поважний вигляд якщо і збентежив мене, то тільки на мить. Дужче здивувало його вбрання. Костюм? А де ж звичні подерті джинси й тісна футболка?

— Куди це ти так вирядився? На весілля чи на похорон?

— Котра година — знаєш?

— Це не відповідь на моє запитання. Мені начхати, котра година. Ти так вирядився, щоби звабити гарненького хлопчину.

— Ліпше б так... Зараз друга пополудні, тобі пора вмиватися і вдягатися. Такою ти не підеш.

— А куди це ти хочеш, щоб я пішла?

— Хутчій! Твої батьки і Коленова рідня вже їдуть. За годину будуть внизу.

Тіло моє сіпнулося, руки задриготіли, у роті з'явився гіркий присмак жовчі.

— Про це не може бути й мови, на цвинтар я не піду. Чув?

— Це не для мене, а задля них, — лагідно відказав Фелікс. — Треба їх вшанувати. Сьогодні мусиш піти — минув уже рік. Усі прийдуть тебе підтримати.

— Не треба мені нічийої підтримки. Я відмовляюся брати участь у цих дурнуватих поминках. Вам хочеться, щоб я святкувала їхню смерть?

Голос мій здригнувся, по щоках потекли перші на сьогодні сльози. Наче крізь імлу, я побачила, як підійшов Фелікс. Руки його міцно мене пригорнули.

— Діано, піди задля них, прошу тебе. Я брутально його відштовхнула.

— Я ж сказала — ні! Тобі позакладало? Геть із мого дому! — заволатала я, побачивши, що він хоче приступити ближче. І втекла до своєї кімнати. Руки тремтіли, але я зуміла двічі обернути ключ у замку. Тоді сповзла по дверях та скрутилася клубочком, аж коліна вперлися у груди. У помешканні запала тиша, яку порушив Феліксів голос.

— Прийду ввечері.

— Не хочу тебе бачити.

— Зберися на силі і хоча б помийся, а ні — то я сам запихну тебе під душ.

Кроки його подаленіли, потім грюкнули двері. Пішов.

Я ще довго сиділа, впершись головою в коліна. Врешті підвела голову і порачкувала до ліжка. Вклалася горізнач та загорнулась у ковдру. Як і щоразу, коли я отак ховалася в ту ковдру, ніс почав вишукувати Коленів запах. Він уже почав вивітрюватися, хоч я й не міняла простирадл.

Я хотіла відчувати його. Хотіла забути шпитальний дух, запах смерти, яким він був просякнутий, коли я востаннє притулилася головою до його грудей.

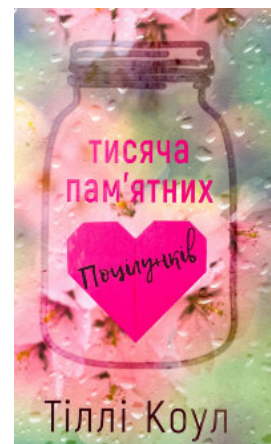
Я хотіла заснути — уві сні все забувалося.

Рекомендована література

Закохані в книжки не сплять на самоті

Вибачте, на мене чекають

Тисяча пам'ятних поцілунків

Там, де співають раки

Емоційний інтелект

Село не люди

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ